

Arrest

**nr. 85 570 van 2 augustus 2012
in de zaken RvV X en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 en 15 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE en advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. MERRIE, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 september 2011.

1.3. Op 13 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.(...) M.(...), bent een 25-jarige Afghaanse vrouw van Pashtunse origine. U werd geboren in de provincie Paktia maar u verhuisde in uw kindertijd met uw familie naar Charasiab in de provincie Kaboel. Een aantal jaren geleden huwde u met Z.(...) I.(...), een dertigjarige Afghaanse Pashtun, geboren in Paktia maar wonende te Charasiab. Uw echtgenoot werd vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gedood. Uw dochtertje S.(...) werd een week voor uw vertrek uit Afghanistan (begin 2011) geboren. In België woont u samen met Z.(...) J.(...) (CG 11/12949 en O.V. 6779263), eveneens afkomstig uit Paktia, die u in België leren kennen heeft.

U ging nooit naar school en u kwam nooit buitenshuis in Afghanistan. U spreekt Pashtu en Dari.

Uw problemen vinden hun oorsprong in het feit dat uw echtgenoot als tolk aangesteld werd bij ISAF in Kandahar. Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd het voertuig waarin uw echtgenoot zich bevond opgeblazen door de taliban en kwam hij om. Veertig dagen na de dood van uw echtgenoot begon Z.(...) M.(...), de zestig à zeventigjarige broer van uw echtgenoot, u onder druk te zetten om met hem te huwen. Z.(...) M.(...) was echter al getrouwd en heeft kinderen. Zo u niet met hem zou willen trouwen dreigde hij u en uw dochter te verkopen aan de taliban met wie hij connecties had. Hij sloeg u en sloot u soms voor enkele dagen zonder eten op. Uw oom van moederskant, Z.(...), kwam te weten dat u slecht behandeld werd en besloot u te helpen ontsnappen. Hij bracht u en uw pasgeboren dochter naar Pakistan vanwaar u door een Pakistaanse smokkelaar die Pashtu sprak een maand lang begeleid werd tot u in België aankwam en asiel vroeg op 9 maart 2011.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u en uw dochter zullen gedood worden door uw schoonbroer Z.(...) M.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan de kern van uw asielrelaas. U legt verder ook geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn op zich onvoldoende overtuigend om op zich voldoende bewijs te vormen van wat u zegt te hebben meegemaakt.

Volgens uw verklaringen vinden uw problemen hun oorsprong in het feit dat uw echtgenoot Z.(...) I.(...) als tolk werkte voor ISAF en hij omwille van zijn beroep gedood werd door de taliban waarna uw schoonbroer Z.(...) M.(...) (de broer van uw echtgenoot) u onder druk zette met hem te huwen.

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat uw echtgenoot als tolk bij ISAF zou gewerkt hebben en hij omwille van dat werk zou gedood zijn door de taliban. U kunt geen enkel bewijsstuk, foto of ander document voorleggen waaruit blijkt dat uw echtgenoot als tolk bij ISAF tewerkgesteld was. Uw echtgenoot zou getolkt hebben in de Engelse taal doch u hebt geen enkel idee hoe of waar hij de Engelse taal verworven heeft (CGVS, p.7). U verklaart dat uw echtgenoot niet kon lezen en schrijven in het Dari maar dat hij wel las en schreef in het Engels (CGVS, p.7). Dat u uw echtgenoot nooit zou gevraagd hebben waarom hij het Engels beheerste terwijl hij geen Dari kon lezen en schrijven is weinig aannemelijk. Evenmin weet u op welke manier uw echtgenoot aan een job als tolk bij ISAF geraakte (CGVS, p.7). Dat uw echtgenoot op een bepaalde dag plots voor ISAF zou beginnen werken zijn en u in het geheel niet benieuwd zou geweest zijn hoe hij die job verkregen heeft is eveneens weinig aannemelijk. Uw echtgenoot zou u nooit iets over zijn werk bij ISAF verteld hebben en u hebt er ook nooit naar gevraagd. U zou er nooit naar gevraagd hebben omdat jullie elkaar maar twee dagen per maand zagen. Dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geïnteresseerd was in de broodwinning van uw echtgenoot noch in de manier waarop hij het Engels aanleerde lijkt er in de gegeven context eerder op te wijzen dat u bewust een onwetende houding wilt aannemen om op die manier bepaalde zaken te verhullen. Het feit dat ISAF volgens uw verklaringen niet eens de moeite zou gedaan hebben de familie in te lichten over de dood van uw echtgenoot bevestigt het vermoeden dat u niet de waarheid vertelt. U zou na zijn dood door niemand van ISAF gecontacteerd zijn (CGVS, p.7, 11). Nochtans ligt het in de lijn van de verwachtingen dat een persoon tewerkgesteld bij ISAF zijn naaste familieleden zou moeten opgeven om die te kunnen laten verwittigen in geval van ongeluk of overlijden. Dat ISAF geen contact met u zou opgenomen hebben is zo onwaarschijnlijk dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de tewerkstelling van uw echtgenoot bij ISAF volledig ondermijnt. Dat uw familie zelf geen contact met ISAF opgenomen heeft nadat jullie vernomen hadden dat uw echtgenoot in actieve dienst omgekomen was tart eveneens alle logica. Bovendien hebben jullie niet eens de dood van uw echtgenoot aangegeven bij de politie. Al deze zaken wijzen in de richting van het feit dat uw echtgenoot niet als Engelse tolk werkte bij ISAF noch dat hij in die hoedanigheid zou omgekomen zijn toen het ISAF voertuig opgeblazen werd.

Wat de dood van uw echtgenoot betreft dient opgemerkt te worden dat het toch wel opmerkelijk is dat u niet in staat blijkt te zeggen in welke maand u vernam dat uw echtgenoot om het leven kwam (CGVS, p.6, 7). Nochtans bent u in staat de Afghaanse kalender te hanteren en de Afghaanse maanden aan bepaalde gebeurtenissen in uw leven vast te knopen, u benoemt bijvoorbeeld de maanden waarin er sneeuw valt in Afghanistan en de maand waarin uw dochtertje geboren werd maar de maand waarin u vernam dat uw echtgenoot gedood werd, een gebeurtenis waarvan men toch zou kunnen verwachten dat die in uw geheugen gegrift staat gezien ze uw ganse leven overhoop gooide, weet u niet (CGVS, p.3, 8). Dat u niet weet wanneer uw echtgenoot om het leven gekomen is noch wanneer het u verteld werd is zo weinig aannemelijk dat het ernstige twijfels doet rijzen over het feit of uw echtgenoot wel degelijk om het leven gekomen is.

Overigens raken uw verklaringen over hoe u te weten kwam dat uw echtgenoot overleden was kant noch wal. Uw schoonbroer Z.(...) M.(...) zou u verteld hebben dat het voertuig van uw echtgenoot opgeblazen werd en dat er niks meer overbleef van uw echtgenoot (CGVS, p.11). Er was geen mogelijkheid uw echtgenoot te begraven gezien er geen te identificeren lichaam meer was. Als er niks meer van uw echtgenoot overbleef is het immers ook onmogelijk te zeggen of uw echtgenoot daadwerkelijk in die auto zou gezeten hebben. Gezien uw schoonbroer het ook enkel van horen zeggen heeft en u nooit geïnformeerd werd door ISAF is het opmerkelijk dat u niet meer gepoogd heeft u te vergewissen over het feit of het 'al dan niet' uw echtgenoot was die in die auto zat en omgekomen is. Dat niemand van uw familie pogingen ondernomen heeft om zekerheid te krijgen over de dood van uw echtgenoot is onwaarschijnlijk.

Wat uw vrees voor uw schoonbroer Z.(...) M.(...) (die u wou huwen na de dood van uw echtgenoot) betreft dient opgemerkt te worden dat uw eigen verklaringen de ernst van deze vrees onderuit halen. U verklaart immers dat Z.(...) M.(...) niet lang na de dood van uw man begon te dreigen u en uw dochter te verkopen aan de taliban. Gezien u pas een week voor uw vertrek uit Afghanistan bij de geboorte van uw kind wist dat het een dochter was komt het niet ernstig over dat u verklaart dat maanden voor haar geboorte Z.(...) M.(...) al dreigde u en uw dochter te verkopen aan de taliban (CGVS, p.10, 11). U laat het uitschijnen alsof uw dochter er op het moment van zijn bedreigingen al was terwijl ze toen nog lang niet geboren was en niemand van het geslacht van uw ongeborn kind op de hoogte was. Dergelijke verklaringen wijzen erop dat u zaken aan het verzinnen bent.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig overkomt dat u als Afghaanse vrouw met een pasgeboren kind (één week oud) zonder familiebegeleiding naar Europa reist. Uw oom zou u naar Karachi in Pakistan gebracht hebben en vanaf dat punt werd u enkel begeleid door een Pakistaanse smokkelaar die Pashtu sprak en zich over u en uw baby ontfermde, u ontmoette tijdens die maand onderweg geen enkele andere Afghaan (CGVS, p.8, 10, 14). Gezien u vrijwel nooit blootgesteld werd aan de wereld rondom u in Afghanistan en u verklaarde zelfs in Afghanistan enkel gepraat te hebben met een andere vrouw (de vrouw van Z.(...) M.(...)) komt het eerder bizar over dat uw familie het toelaat dat u in gezelschap van een vreemde man waarmee u blijkbaar zelfs een hotelkamer deelde kon vertrekken.

Nog vreemder wordt het als blijkt dat u na uw aankomst in België als snel gaat samenwonen met Z.(...) J.(...) (CG 11/12949 en O.V. 6779263) en dat jullie van plan zijn om te trouwen zo gauw jullie documenten hebben. Dat een Afghaanse vrouw die uit zo een afgeschermd milieu komt waar strikte gedragscodes heersen voor mannen en vrouwen al zo snel gaat samenwonen met een onbekende Afghaanse man doet de wenkbrouwen fronsen. U zou deze man pas na uw aankomst in België hebben leren kennen. Het is bovendien een toeval dat hij in oorsprong van dezelfde streek als u afkomstig is (Paktia) en dat hij dezelfde familienaam heeft als u en uw echtgenoot (CGVS, p.10). Vreemd genoeg hebben jullie ook beiden het vliegtuig in Karachi genomen om via enkele tussenstops in België te belanden (verklaring DVZ vraag 35 en gehoor I Z.(...) J.(...) p.20-21). Als uw advocaat bovendien in het bezit blijkt te zijn van een document waarin sprake is van uw adresverandering en waarop te lezen staat '...madame habite avec son mari rue Chavannes 27 Charleroi...' wordt het wel heel moeilijk voor het CGVS om nog te geloven dat de man met wie u samenwoont niet uw echtgenoot uit Afghanistan is. Temeer omdat – zoals eerder al gesteld – er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de dood van uw echtgenoot in Afghanistan. Z.(...) J.(...) vroeg immers op dezelfde dag als u asiel aan in België en volgde van in den beginne hetzelfde parcours als u (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw advocaat liet het CGVS echter niet toe het stuk met de adresverandering en de vermelding dat u op dat adres samenwoonde met uw echtgenoot te kopiëren (CGVS, p.17). Indien de man met wie u in België samenwoont uw echtgenoot uit Afghanistan zou zijn verklaart dit op zijn minst de onaannemelijkheid van het feit dat u zonder mannelijk familielid naar Europa zou zijn gereisd met een pasgeboren baby. Overigens dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat in het gehoorverslag van uw huidige partner Z.(...) J.(...) toch wel opmerkelijke zaken zitten die te toevallig zijn om jullie niet aan elkaar te linken. Zo verklaarde uw huidige partner dat hij eveneens in Charasyab woonde (gehoorverslag I Z.(...) J.(...) p.5) en dat hij als tolk gewerkt had in

Afghanistan (wat u ook verklaarde over uw echtgenoot). Bovendien zou de vader van Z.(...) J.(...) 'Zazai Miraj' heten, niet toevallig de naam die u hanteert voor de zestig à zeventig jaar oude schoonbroer van uw man (gehoorverslag I Z.(...) J.(...) p.21). Deze vaststellingen lijken de bevindingen wat betreft de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de dood van uw echtgenoot nog meer te bevestigen. Na al uw verklaringen grondig bestudeerd te hebben kan samenvattend gesteld worden dat uw verklaringen wat betreft de zaken die de kern van uw asielrelaas vormen weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn. **Er kan geen geloof gehecht worden aan de dood van uw echtgenoot noch aan het feit dat hij als tolk zou gewerkt hebben, bijgevolg wordt er evenmin aanvaard dat u een alleenstaande Afghaanse vrouw bent.** Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen tengevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. U woont immers samen met een Afghaanse man (Z.(...) J.(...)) in België. Alles wijst er zelfs op dat u samen met Z.(...) J.(...) naar België gekomen bent en dat hij – in tegendeel tot wat u beweert – uw legitieme echtgenoot is en tevens de vader van uw kind.

Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Verder dient te worden opgemerkt dat zelfs aan uw beweerde verblijf in Charasyab in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Gezien het CGVS tot de vaststelling kwam dat u al veel langer dan u liet uitschijnen samen was met Z.(...) J.(...) (CG 11/12949 en O.V. 6779263) en jullie beiden met jullie pasgeboren kind naar België kwamen, kan aangenomen worden dat de vaststelling betreffende het feit dat het CGVS het ongeloofwaardig acht dat Z.(...) J.(...) de laatste tien jaren in Afghanistan woonachtig was ook op u van toepassing is (zie kopie beslissing Z.(...) J.(...) die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier).

Bovendien is het ook op basis van uw eigen verklaringen dat u het CGVS niet kon overtuigen van uw verblijf in Charasyab. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u nooit buiten uw huis kon komen en dat u enkel sprak met B.(...), uw schoonzus (CGVS p.5). U zou nooit vriendschap hebben mogen sluiten met andere vrouwen (CGVS p.5). Gezien u volgens uw verklaringen vrijwel geen interactie had met anderen en u geen scholing genoot weet u niet in welk Afghaans district uw woonplaats Charasiab ligt en weet u evenmin dat de provincie Kaboel waarin u verklaart te wonen bestaat uit verschillende districten (CGVS p.2-3). U weet anderzijds wel dat u geboren bent in het Afghaanse kalenderjaar 1364 (1985) terwijl u er geen idee over heeft welk jaar we op het moment van het gehoor op het CGVS zijn in de Afghaanse kalender (CGVS, p.2). U noemt een drietal dorpen bij naam en zegt dat u die namen kent omdat u er over hoorde praten, men zou gezegd hebben dat het er onveilig was en dat er vele mensen gedood werden. Over districten heeft u nooit horen spreken, u hebt nooit gehoord over incidenten in de bazaar van Charasyab, u kent haast geen prominenten uit uw regio, u weet niet wie de lokale mollah is (toch een figuur wiens naam gemakkelijk vernoemd wordt), u weet niet wie de malek (dorpshoofd) is noch heeft u ooit horen vertellen over de lokale dorpsoudsten, allemaal figuren die toch deel uitmaken en doorgaans door iedereen gekend zijn in een lokale Afghaanse gemeenschap (CGVS, p. 2, 3, 15, 16). **Bij uw beweerde onwetendheid dienen echter serieuze vraagtekens geplaatst te worden.** Uw verklaring dat u enkel sprak met uw schoonzus B.(...), klopt niet. Naast het feit dat u met uw echtgenoot en met uw moeder sprak verklaarde u immers dat u ook sprak met een Dari-sprekende vrouw die kwam werken in jullie huis (CGVS, p.4). Gezien deze vrouw u de taal Dari aanleerde moet u toch wel vele conversaties met haar hebben gevoerd. Als ongeschoolde Pashtunse vrouw moet het immers bijzonder moeilijk geweest zijn een totaal andere taal aan te leren. Bovendien diende tijdens het gehoor op het CGVS van het Pashtu op het Dari overgeschakeld te worden omdat u veel moeizamer bleek te spreken in het Pashtu dan in het Dari (CGVS, p.2). Dat u niet meer in staat bent om op een vlotte manier in uw moedertaal te spreken laat veronderstellen dat u zich al veel langer buiten uw Pashtu-sprekende omgeving bevindt dan u laat uitschijnen. Overigens komt het weinig overtuigend over dat u enerzijds gedurende deze conversaties met de Dari-sprekende vrouw een totaal nieuwe taal aanleerde wat toch laat veronderstellen dat jullie over tal van onderwerpen spraken maar dat u anderzijds haast geen enkele duiding kunt geven bij onderwerpen (mollah, dorpsoudsten, malek, incidenten in de bazaar...) die logischerwijze af en toe aan bod zouden komen tijdens deze conversaties. Die vrouw maakte duidelijk geen deel uit van de familie

'er was een vrouw die werkte in ons huis en ze sprak Dari tegen mij', normaalgezien kan men dan toch veronderstellen dat zij u zaken vertelde over haar leefwereld of over zaken die zich afspeelden in de lokale gemeenschap (CGVS, p.4). Uit het voorgaande kan vooral geconcludeerd worden dat u bewust de asielinstanties tracht te misleiden door u een profiel van onwetende, ongeschoolde vrouw aan te meten met de bedoeling verzachtende omstandigheden in te roepen voor het feit dat u haast niks weet te vertellen over uw regio van herkomst.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Charasyab, Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) kan de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en de herkomst van de asielzoeker. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich voor deze vaststelling beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde M. Z., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 30 april 2012, ingediend door advocaat W. Vandevoorde en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 96 026. Bij verzoekschrift van 15 mei 2012, ingediend door advocaat M. Merrie en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 98 143, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers RvV 96 026 en RvV 98 143 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 30 april 2012 – afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoekster uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Voorts onderneemt zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

3.2. In een tweede middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 30 april 2012 – afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat uit haar relaas blijkt dat zij het risico loopt te worden vervolgd en vermoord omwille van de problemen met haar schoonbroer, die haar gedwongen wil huwen, en omwille van haar huidige buitenechtelijke relatie. Zij herhaalt deze verklaring met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat zij niet kan instemmen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien zij wel degelijk voldoet aan de criteria.

3.3. In een derde middel – zoals uiteengezet in het tweede verzoekschrift dd. 15 mei 2012 – afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren en onjuiste interpretatie, voert verzoekster aan dat haar Afghaanse afkomst op geen enkel ogenblik ter discussie staat en dat het niet is omdat er bijzonder veel valse identiteitsdocumenten in omloop zijn dat meteen haar identiteitsdocument als vals mag worden bestempeld. Zij wijst erop dat Afghanistan geen veilig noch stabiel land is, het geen democratie en geen rechtstaat is, de centrale overheid zwak is en de Taliban nog steeds in grote delen van het actief is en zelfs opnieuw aan macht wint. Charasyab staat volgens verzoekster trouwens bekend als een bolwerk van de Taliban. Een terugkeer naar Afghanistan houdt dan ook ernstige gevaren in voor haar en haar dochter, aldus verzoekster.

3.4. Er worden geen nieuwe documenten aan de verzoekschriften gevoegd.

3.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat haar echtgenoot als tolk bij ISAF zou gewerkt hebben en hij omwille van dat werk zou gedood zijn door de Taliban, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) haar eigen verklaringen de ernst van haar vrees voor haar schoonbroer Z. M., die haar wou huwen na de dood van haar echtgenoot, onderuit halen daar het niet ernstig overkomt dat zij verklaart dat Z. M. al maanden voor de geboorte van haar dochter dreigde om haar en haar dochter te verkopen aan de Taliban aangezien zij pas bij de geboorte van haar kind een week voor haar vertrek uit Afghanistan wist dat het een dochter was, (iii) het merkwaardig overkomt dat zij als Afghaanse vrouw met een pasgeboren kind

van één week oud zonder familiebegeleiding naar Europa reist en het de wenkbrauwen doet fronsen dat een Afghaanse vrouw die uit een afgeschermd milieu komt waar strikte gedragscodes heersen voor mannen en vrouwen na haar aankomst in België al snel gaat samenwonen met een onbekende Afghaanse man, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij haar huidige partner pas na haar aankomst in België hebben leren kennen en alles erop wijst dat verzoekster samen met Z. J. naar België is gekomen en dat hij, in tegenstelling tot wat zij beweert, haar legitieme echtgenoot is en tevens de vader van haar kind, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen deel uitmaakt van de kwetsbare categorie van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen, (v) zelfs aan haar beweerde verblijf in Charasyab in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht daar zij haast niks weet te vertellen over haar regio van herkomst en het door haar aangemeten profiel van onwetende, ongeschoolde vrouw in dit verband niet kan overtuigen, (vi) zij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor haar komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van haar asielerlaas en vluchtmotieven en haar verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van haar werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in haren hoofde of van haar verblijfssituatie of regio van herkomst en (v) de door haar neergelegde taskara bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

3.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste en derde middel zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat zij gehuwd zou zijn met de heer Z. J.. Zij geeft in het eerste verzoekschrift uitdrukkelijk te kennen dat zij haar huidige partner Z. J. reeds kende voor haar komst naar België: *“Dat verzoekster zich uit haar milieu wist te onttrekken is voor een groot deel te wijten aan de hulp van de heer Z.(...) J.(...), die getroffen was door de bijzonder noodlijdende situatie waarin verzoekster zich bevond. (...) Bij de beslissing om haar land te ontvluchten heeft verzoekster zich inderdaad moeten verzetten tegen haar familie en kon zij dit enkel dankzij de steun van de heer Z.(...) J.(...), die doorheen de jaren ook affectieve gevoelens voor haar wist te ontwikkelen zonder dat er sprake was van een relatie.”*, verklaringen welke in schril contrast staan met haar eerdere bewering als zou zij Z. J. pas na haar aankomst in België hebben leren kennen (administratief dossier, stuk 3, p. 10). De argumentatie in het verzoekschrift ondersteunt dan ook eerder de in de bestreden beslissing geuite vermoedens van de commissaris-generaal en ondermijnt eens te meer verzoeksters algehele geloofwaardigheid. De motieven van de bestreden beslissing in dit verband laten naar het oordeel van de Raad overigens weinig marge voor andere mogelijke interpretaties. Zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, zijn er in het relaas van verzoekster en haar partner Z. J. immers dermate veel overeenstemmende elementen aanwezig dat deze bezwaarlijk nog als louter toeval kunnen worden beschouwd.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet beschikt over een kopie van het document waarnaar in de bestreden beslissing wordt

verwezen en waarin zou worden bevestigd dat verzoekster en haar huidige partner wel degelijk reeds gehuwd zouden zijn alsook zouden samenwonen op hetzelfde adres in België, waardoor het Commissariaat-generaal de exacte inhoud van dit document niet kent en er dan ook niet kan op steunen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om het bestaan van dit document te ontkennen. Integendeel wordt het bestaan ervan uitdrukkelijk bevestigd waar in het verzoekschrift wordt gesteld *“Dat verzoeker een document zou hebben waaruit blijkt dat hij gehuwd zou zijn met Z.(...) M.(...) en niet wou neerleggen op het CGVS werd hem aangeraden door zijn voormalig raadsman.”* De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij zijn/haar volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en zich een zo goed mogelijk beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Van verzoekster wordt dan ook verwacht dat zij de documenten die van belang kunnen zijn voor een correcte beoordeling van haar asielaanvraag neerlegt. Dat verzoeksters advocaat ten tijde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal weigerde het stuk in kwestie of een kopie ervan neer te leggen en verzoekster ook thans nalaat een kopie van het betrokken document neer te leggen, wijst op een manifest gebrek aan medewerking en zet haar algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat, aangezien zij en Z. J. elkaar reeds geruime tijd kennen en zij in België verblijven waar andere sociale gedragscodes gelden, zij er geen probleem mee hebben om in dezelfde woning te verblijven, temeer deze aan hen werd toegewezen door de bevoegde sociale diensten in België, slaagt zij er niet in het minst in te overtuigen en de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, welke steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen. Dat hen door de bevoegde sociale diensten eenzelfde woning werd toegewezen, wijst er daarentegen eerder op dat zij zich ten aanzien van deze diensten als echtgenoten hebben gepresenteerd. In acht genomen de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en overwegingen in dit verband, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering als zou zij haar huidige partner pas na haar aankomst in België hebben leren kennen en treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat integendeel alles erop wijst dat verzoekster samen met Z. J. naar België is gekomen en dat hij, in tegenstelling tot wat zij beweert, haar legitieme echtgenoot is en tevens de vader van haar kind, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen deel uitmaakt van de kwetsbare categorie van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen.

3.7. Dat zij weinig informatie kan verschaffen over de professionele werkzaamheden van haar voormalige echtgenoot voor ISAF, verklaart verzoekster door het feit dat zij afkomstig is uit een zeer kleine en besloten gemeenschap in Afghanistan, zij zo goed als geen opleiding heeft genoten, er geen sprake was van een grote affectieve band in de relatie met haar voormalige echtgenoot daar het om een verstandhuwelijk ging en het feit dat deze laatste gebonden was door geheimhoudingsplicht waardoor het voor hem niet mogelijk was om openlijk over zijn werk te spreken. Dergelijk verweer kan niet in het minst overtuigen. Daar nog kan worden aangenomen dat verzoekster niet in detail kan treden over de tewerkstelling van haar voormalige echtgenoot bij ISAF, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat zij dienaangaande geen enkele concrete informatie weet te verstrekken. De argumentatie in het eerste verzoekschrift dat het, rekening houdend met de geografische herkomst en de sociale rolpatronen in Afghanistan, voor verzoekster niet evident was om zich kritisch op te stellen en informatie te eisen betreffende de omstandigheden van het overlijden van haar echtgenoot en dat zij niet weet of iemand van haar familie pogingen heeft ondernomen om meer informatie / zekerheid te krijgen over de dood van haar echtgenoot, biedt overigens geen verklaring voor de vaststelling dat verzoekster zelfs niet in staat blijkt te duiden in welke maand haar echtgenoot om het leven is gekomen, noch wanneer haar dit werd verteld (administratief dossier, stuk 3, p. 6-7), terwijl zij nochtans in staat is de Afghaanse kalender te hanteren. Het door verzoekster geëtaleerde totale gebrek aan kennis laat, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vermoeden dat zij bewust een onwetende houding wil aannemen om op die manier bepaalde zaken te verhullen en wijst aldus op een manifest gebrek aan medewerking.

3.8. In de mate verzoekster de geloofwaardigheid van haar vrees voor haar schoonbroer Z. M. tracht aan te tonen, stellende dat wanneer zij tijdens het gehoor verklaarde dat Z. M. er reeds maanden voor de geboorte van haar dochter mee dreigde om haar en “haar dochter” te verkopen aan de Taliban, zij in de tegenwoordige tijd spreekt om het geslacht van het kind aan te duiden en zij op het moment van de dreigementen in geen geval het geslacht van haar kind kon weten zodat het Commissariaat-generaal uit

deze uit de context gerukte uitspraak niet kan concluderen dat het kindje al geboren was op het ogenblik van de bedreigingen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster zich bedient van een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *“185. (...) hij had ook connecties met taliban en hij bedreigde me dat als ik weigerde ihij mij en mijn dochter zou verkopen aan taliban 186. wanneer zei hij dat? Na de dood van mijn man 187. was het onmiddellijk na de dood van uw man dat hij daarmee dreigde? Ja hij zei ook dat de familie niet zou toelaten dat de weduwe met iemand anders zou trouwen 188. Sinds het begin na dood man zei hij dat hij u en uw dochter zou verkopen aan de taliban? ja (...) 190. Toen u in verwachting was wist u of u een meisje of een jongen ging hebben? neen dat wist ik niet”* (administratief dossier, stuk 3, p. 10-11).

3.9. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijf in Charasyab in Afghanistan. De argumentatie dat van verzoekster niet kan worden verwacht dat zij alle gestelde vragen betreffende haar regio van herkomst exact kan beantwoorden aangezien zij nooit buiten huis kwam, zij vrijwel geen interactie had met andere mensen en zij nagenoeg geen scholing had genoten – overigens een loutere herhaling van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden beweringen in dit verband – kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verschoning voor het in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster vastgestelde gebrek aan kennis. De Raad benadrukt dat van de asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, mag verwacht worden dat hij/zij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn/haar onmiddellijke omgeving en dit los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet geschoold is. Van verzoekster kan dan ook worden verwacht dat zij kan antwoorden op eenvoudige vragen over de regio waar zij beweert haar hele leven te hebben gewoond en dat zij minstens kan verduidelijken wie de lokale mollah en de malek is en dat zij iets kan vertellen over de lokale dorpsoudsten, allemaal belangrijke figuren in een lokale Afghaanse gemeenschap die doorgaans door iedereen gekend zijn. Dat verzoekster zelfs deze elementaire kennis ontbeert, is onbegrijpelijk en volstrekt ongeloofwaardig en wijst andermaal op de bedrieglijkheid van het door haar opgediste relaas. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde regio van herkomst blijkt tevens uit het gegeven dat het voor haar tijdens het gehoor eenvoudiger bleek om Dari – dat zij leerde van een vrouw die bij haar thuis werkte – te spreken dan een, volgens haar beweringen in het eerste verzoekschrift, regionale variant van haar moedertaal Pashtou.

Ook het verweer dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes tijdens het gehoor te wijten was aan stress, ingebakken wantrouwen ten aanzien van vreemden, inclusief de overheid, en de opgelopen trauma's in het land van herkomst, kan de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde van verzoekster niet toedekken. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem/haar worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar beweerde regio van herkomst. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoekster zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De vastgestelde onwetendheden betreffen daarenboven geenszins details noch anekdotes doch wel aspecten van verzoeksters directe en persoonlijke leefwereld. De Raad wijst er verder op dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster (kunnen) bieden. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze een nagenoeg volstrekte onwetendheid zou kunnen worden verklaard door een beweerd gebrek aan vertrouwen. Tot slot vindt ook verzoeksters bewering als zou zij tijdens het gehoor een verwarde indruk hebben gemaakt, geen steun in het administratief dossier. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen. Daar verzoekster aldus geen valabele redenen aanbrengt voor het niet afleggen van volwaardige verklaringen aangaande haar beweerde regio van herkomst, blijven de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden onverkort overeind.

3.10. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige in wezen beperkt tot het herhalen van haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.11. In zoverre verzoekster nog aanvoert dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling een gegronde vrees voor vervolging bestaat en uit haar feitenrelaas blijkt dat zij een gegronde vrees tot vervolging heeft, benadrukt de Raad dat dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij/zij moet aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.12. Het is de taak van verzoekster om haar vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid – zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn/haar herkomst blijkt, zoals in casu een taskara – tracht zijn/haar kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. Immers, zo dit document al authentiek zou zijn, bevat het slechts aanwijzingen over verzoeksters identiteit, nationaliteit en geboorteplaats doch biedt het geen enkele indicatie over haar werkelijke verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor haar komst naar België. Uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid afleiden dat zij niet het bewijs levert van haar beweerde afkomst. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die zij gedurende de laatste jaren in dit land beweert te hebben ondervonden. Immers, indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn/haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoekster niet de waarheid over haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust.

Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.

3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou en Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.14. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.15. Waar verzoekster in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 96 026 / IV en RvV 98 143 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS